

bil priča, bi vprašal, kdo te je gledal, kdo je poslušal? Bukve, ti odgovarjam, gabri in borovci! Pa samo šumijo bukve in gabri in borovci, veje mole od sebe, vrhove iztegujejo na kvišku, nič ne slišijo, samo šumijo! Samo šumijo, nič ne pripovedujejo! — Pij, rožica, nagni kozarček, majhen je in plitev, kaj bi ga ne izpraznila?!“ —

Marjeta je stala ob mizi, gledala, nekako strmela vanj, kakor bi zbirala misli, izkušala urediti zmedene, napraviti iz njih celoto, iz vseh eno samo jasno misel.

Lukež je stopil v sobo, oče, ki je dremal pri peči, se je prebudil in stresnil, kakor bi se prestrašil lastnih sanj. Pivec Zavrtin se je nagnil nad mizo in iztegnil desnico po Marjeti.

„Pij, golobica, dušica, nagni, da boš cvetla kakor jablana v dobri letini, da boš zdrava kakor breza v šumi, da boš vesela kakor škrjanček, ki poje nad spomladanskimi orači!“ —

(Dalje prihodnjič.)

Sicilski kitici.

Vela roža.

Na prsih roža in v očeh pozdrav,
pozdrav sladak kot drug noben na sveti . . .
In v srcu kakor velik cvet sanjav
zdih vrel: Do zadnjih dni tako živeti —
bežite, dvomi, zardelih glav,
od sivih ženk skrbi tesno objeti! . . .
Zakaj si vstal, ti mrtvi blesk daljav?
Nazaj, cvet suhi, k pisemcem v kaseti!

Gozdni grad.

Pozdravlja iz preprostih vaz erika,
blazin razkoš za njo temni iz kota.
In vitezom negibnim, brez jezika,
lišajna brada do preprog se mota.
Kot breza bela žena in velika
v oči zre tiho; čudna nje lepota
obenem plaši in skrivnostno mika:
sprehaja po hodnikih se samota.

Pavel Golob.